

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
11 Пж 3386/19
20.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, поступајући по судији Милици Милановић Траиловић, као председнику већа, судији Данијели Дукић и судији Снежани Илић, чланови већа, у правној ствари тужиоца „СОКОЈ-Организација музичких аутора Србије“, Београд, ул. Мишарска бр. 12-14, чији је пуномоћник Драгослав Трнинић, адвокат из Београда, ул. Краља Милутина бр. 37, против туженог Угоститељска радња „....“ АА предузетник из ..., ул., чији је пуномоћник Наташа Николић, адвокат из Ниша, ул. Душанова бр. 54-72, ПЦ Душанов базар, пирамида, III спрат, локал 306 и 308, вредност предмета спора 34.222,80 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 17 П 2694/17 од 05.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 20.03.2020. године, доноси

П Р Е С У Д У

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог, па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду 17 П 2694/17 од 05.02.2019. године у жалбом побијаном ставу III и V изреке првостепене пресуде.

II ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за исплату трошкова насталих у поступку по жалби.

Образложење

Изрека побијане пресуде у ставу III и V гласи:

„III Делимично се усваја тужбени захтев, па се обавезује тужени Угоститељска радња „....“ АА предузетник из да тужиоцу „СОКОЈ-Организација музичких аутора Србије“ из Београда, исплати износ од 34.222,80 са законском затезном каматом и то:

-на износ од 16.210,80 динара почев од 28.10.2016. године до исплате;

-на износ од 1.801,20 динара почев од 28.10.2016. године до исплате;

-на износ од 1.801,20 динара почев од 28.10.2016. године до исплате;

-на износ од 1.801,20 динара почев од 28.10.2016. године до исплате;

-на износ од 9.006,00 динара почев од 28.10.2016. године до исплате;

-на износ од 1.801,20 динара почев од 28.10.2016. године до исплате и

-на износ од 1.801,20 динара почев од 28.10.2016. године до исплате, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

V Обавезује се тужени да плати тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 80.398,27 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.“

Против наведеног дела пресуде из свих законом прописаних разлога жалбу изјављује тужени, путем пуномоћника, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду укине или преиначи у корист жалиоца. У образложењу разлога жалбе истиче да је учињена повреда поступка из чл. 374. ст. 1. и чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, да је погрешно утврђено чињенично стање, те да је погрешно примењено материјално право. У образложењу разлога жалбе истиче да је изрека пресуде нејасно сачињена, јер су изостављене неке речи у III ставу изреке. Сматра да првостепени суд паушално набраја изведене доказе, те да не врши оцену истих на правилан начин. Указује на пропусте у организацији СОКОЈ-а којој је поверено вршење јавних овлашћења у смислу да нема донет посебан општи акт и слично. Наводи да између странака у поступку није потписан уговор, па је нејасно на који начин је утврђена висина у рачунима по основу саопштавања музичких дела фонограма и интерпретација. Указује шта се сматра емитовањем ауторског дела, те да физичко или правно лице које се бави угоститељском делатношћу не врши емитовање и нема својство емитера. Истиче да је спорни локал био у фази реновирања у наведеном периоду, да у локалу није било техничког уређаја подобног за јавно саопштавање музичких дела, те да из изнетих разлога јавног саопштавања и није било. Сматра да првостепени суд заснива одлуку на доказној снази Записника, а ради се о несавесном поступању контролора тужиоца, сведока ББ. Како су странке делимично успеле у поступку, предлаже да суд донесе одлуку да свака странка сноси своје трошкове, те да другостепени суд има у виду да су поједини трошкови изазвани због недоласка сведока тужиоца. Потражује трошкове жалбеног поступка.

Тужилац одговор на жалбу не доставља суду.

Испитујући побијану пресуду, применом одредбе чл. 386. Закона о парничном поступку, другостепени суд налази да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене апсолутно битне повреде поступка из чл. 374. ст. 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд пази по службеној дужности. Првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, на коју је указано жалбом, јер је пресуда јасна и разумљива и нема недостатака због којих се не може испитати. Жалбени наводи којима се указује на битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 1. у вези чл. 8. Закона о парничном поступку, који се тичу оцене изведених доказа, нису били разматрани од стране овог суда, као недозвољени, с обзиром да се у конкретном случају, сходно чл. 487. ст. 1. Закона о парничном поступку, ради о спору мале вредности, те да се пресуда донета у спору мале вредности, сходно чл. 479. ст. 1. истог Закона, може побијати само због апсолутно битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права. Из изнетих разлога, нису били разматрани ни жалбени наводи који се тичу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у делу да жалилац не поседује уређаје за емитовање музичких дела, односно да јавног саопштавања музичких дела и интерпретација није било.

Предмет тужбеног захтева је потраживање накнаде за јавно саопштавање музичких дела, фонограма и на њима забележених интерпретација за период од 01.01.2015. године до 31.07.2016. године у укупном износу од 34.222,80 динара.

Тужилац је Организација која обавља делатност колективног остваривања ауторских права у складу са решењем Завода за интелектуалну својину од 26.03.2015. године. Дана 10.07.2015. године и 31.03.2016. године од стране овлашћених контролора тужиоца извршена је контрола у објекту туженог на адреси у , у ул. О наведеној контроли сачињени су Записници о евиденцији и контроли корисника из реда јавног саопштавања музичких дела, фонограма и на њима забележених интерпретација за

2015. и 2016. годину. Контрола је вршена у кафани „....“ у, површине 40 м². Том приликом утврђено је да се врши јавно саопштавање музичких дела, фонограма и на њима забележених интерпретација путем ТВ-а у левом углу наспрам улаза у кафану, радио уређаја у делу шанка и звучника у угловима, односно механичким путем. У складу са поменутиим Записницима, тужилац је туженом испоставио рачуне на име обједињене накнаде за период од 01.01.2015. године до 31.07.2016. године по основу Тарифног бр. 1-угоститељски објекти, групе 1, Београд зона II Нови Сад зона 2, до 50 м², који гласи на укупан износ од 34.222,80 динара.

Оценом писаних доказа и исказа саслушаних сведока, те суочењем власника туженог АА и контролора тужиоца ББ, првостепени суд је утврдио да је јавног саопштавања музичких дела које представљају ауторско дело било у спорном периоду код туженог.

Разлоге првостепеног суда у свему као јасне и потпуне прихвата и Привредни апелациони суд, без посебног образлагања, сходно одредби чл. 396. Закона о парничном поступку.

Наиме, првостепени суд је правилном применом одредаба чл. 127. ст. 1., 152. ст. 1., 153. ст. 1., 180. ст. 1., 187. ст. 1., те чл. 204. Закона о ауторском и сродним правима, усвојио тужбени захтев тужиоца, јер је јавног саопштавања било, а правилно је обрачуната и висина дуга према одговарајућим одредбама Тарифе по којој је тужени сврстан у групу 1, на основу чега је сврстан у табеларни приказ Тарифног бр. 1.

Без утицаја су на правилност побијане пресуде да код тужиоца постоје пропусти у организовању приликом вршења јавних овлашћења, јер је наведено ствар управне контроле којој подлеже тужилац и такви наводи се не могу расправљати у оквирима парничног поступка.

Неосновани су наводи жалбе да је између странака у поступку нужно постојање уговора, јер обавеза плаћање накнаде установљена је одговарајућим законским прописима, те у ситуацији када уговор није закључен висина се одмерава према одредбама важеће Тарифе.

Без утицаја су на правилност побијане пресуде наводи жалбе тужиоца да страни аутори нису пренели СОКОЈ-у овлашћења да штити њихова ауторска права, јер је у корист тужиоца установљена претпоставка да таква права јесу пренета од стране аутора дела, а ко супротно тврди, дужан је да докаже.

На правилност пресуде не утичу ни наводи жалбе да тужени нема статус емитера, јер се у конкретним околностима не ради о емитовању музичких дела, већ о јавном саопштавању, па се на предметну ситуацију не може применити одредба чл. 41. Закона о радиодифузији, на коју жалилац указује суду.

Наводе жалбе да је локал туженог био у поступку реновирања, тужени није доказао током поступка, а такође овакви чињенични наводи, као и чињенични наводи да у објекту нису постојали уређаји подобни за јавно саопштавање фонограма, спадају у побијању чињеничног стања, односно у недозвољене разлоге жалбе.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом одредаба чл. 153., 154. и 163. Закона о парничном поступку. Без утицаја су на правилност одлуке о трошковима поступка наводи жалбе да су због недоласка сведока тужиоца настали посебни трошкови за туженог, јер су на спорним рочиштима предузимане друге процесне радње, односно рочишта нису одлагана само због недоласка сведока тужиоца. Неосновани су наводи жалбе да су се у конкретним околностима, у смислу одредбе чл. 153. ст. 2. Закона о парничном поступку, стекли услови да суд одлучи да свака странка сноси своје трошкове, имајући у виду да је тужени незнатно успео у поступку на тај начин што је одбијен захтев за исплату законске затезне камате тужиоцу за одређени период.

Захтев за исплату трошкова насталих у поступку по жалби одбијен је жалиоцу као неоснован, јер није успео у поступку по жалби, све применом чл. 165. Закона о парничном поступку.

Побијана пресуда потврђена је применом одредбе чл. 390. Закона о парничном поступку.

ММТ/ЈВ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Милица Милановић Траиловић с. р.

За тачност отправка